

[Niels Hølvæg Petersen.]

ning i, at vi skal diskutere det under overskriften økonomisk demokrati. Alle andre partier her i salen har andre opfattelser af, hvad det centrale er i dette begreb.

I øvrigt vil jeg sige, at hvis man vil forsøge at tale sig fra, at reguleringen af den samlede efterspørgsel i samfundet er en central økonomisk overvejelse — og det var jo det, hr. Gert Petersen forsøgte — så tror jeg, man får meget svært ved at føre økonomisk politik. Hvis man lukker øjnene for, at styringen af efterspørgslen er det centrale led i den økonomiske politik, således som hr. Gert Petersen gjorde det, så synes jeg ikke, der bliver meget tilbage; så bliver der tilbage nogle talemåder og intet andet.

Denne efterlysning af centraliserede beslutninger, når det drejer sig om styring og om planlægning — og hvilke ord man ellers kan finde på — af kreditgivningen, det er en gammeldags økonomisk snak. Det er en metode som intetsteds, hvor den har været forsøgt praktiseret, har været praktiseret med noget held. Hvor man har forsøgt at praktisere denne økonomiske centralisering, er man alle vegne gået bort fra det.

Kun en bemærkning mere om dette afsnit. Hr. Gert Petersen kritiserer regeringen for, at den forspildte en mulighed, da den indførte særtolden eller importafgiften, idet man ikke udnyttede det pusterum, man havde fået. Det er da bl. a. sket med SFs bistand, hvis dette er rigtigt. Nu mener jeg aldrig nogen sinde, denne importafgift har givet et ægte pusterum, men hvis der er forspildt en mulighed, så tror jeg da, vi andre må have lov at sige, at så er denne mulighed forspildt med SFs bistand.

Jeg skal herefter vende tilbage til økonomi- og budgetministeren, som gav en uforpligtende tilslutning og en venlig tilslutning til overskrifterne i det, jeg havde sagt. Det var ikke så forfærdelig konkret, især ikke på det centrale område, boligproblemet, som vi jo må nærme os i løbet af denne folketings-samling. Jeg synes, budgetministeren gik uden om det centrale i det, jeg havde forsøgt at sige. Nu vil jeg gerne citere, hvad Berlingske Tidende meddelte den 5. oktober:

„Danmark skal have en økonomisk-politisk 5 års plan. Forslaget, der er drøftet gennem længere tid, vil blive luftet af

økonomi- og budgetminister Per Hækkerup under folketingets åbningsdebat, der indledes på tirsdag.“

Ja, det tør nok siges, at den blev luftet, for noget mere luftigt har jeg ikke hørt. Der var jo ikke meget indhold i den tale om 5 års planer. Det, vi fik at vide, var, at i forbindelse med P-plan nr. 2, som man forventede skulle være færdig i sommeren 1973, ville man gå i gang med at opstille en sådan 5 års plan. Det er over for dette, vi har sagt: når det drejer sig om den økonomiske politik, så er helheden afgørende, så er det ikke så forfærdelig interessant at få lov til for et parti at være med til at lægge nogle få brikker i puslespillet, det er helheden, der er interessant. Det er derfor, jeg med min tale i går forsøgte at lægge op til, at man løste de økonomiske problemer i en større sammenhæng.

Det var derfor, min opfordring gik på, at vi skulle forhandle om — og at regeringen skulle være indstillet på at indbyde til forhandling om — en sådan samlet plan for, hvorledes vi i løbet af overgangsperioden kunne afvikle vort underskud på betalingsbalancen. Vi har chancen for at gøre det nu, hvis vi styrer efter det, men jeg tager til efterretning, at regeringen mener, at dette arbejde skal foregå sektor for sektor og ikke som led i en samlet diskussion, og at man altså udskyder foreløbig til 1973 opstillingen af en sådan nødvendig og af regeringen selv ønsket egentlig plan.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger til statsministeren. Statsministeren sagde, man skal ikke tage glæder og sorger på forskud, og det er da en god regel i mange menneskelige forhold, men det er en kostbar leveregel, hvis man vil føre økonomisk politik. Meget tyder på, ja, jeg vil sige alt tyder på, og regeringens egne oplæg tyder på, at der i løbet af 1973 udvikler sig et meget betydeligt efterspørgselspres, det siges utrykkeligt i regeringens egen halvårsoversigt. Det vil kunne betyde, at vi ikke får udnyttet de muligheder, fællesmarkedstilslutningen giver os, så mulighederne fordulter for en varig opretning af betalingsbalancen. Det ville være tragisk, om man lod denne mulighed slippe bort mellem fingrene, denne chance for en forbedring af betalingsbalancen, som vi får. Den mest barske økonomiske kommentar under fællesmarkedsdis-